

STORTVLOED VAN INZENDINGEN HOUDT AAN

Ideëcommissies zweegen

Er is lang gedokerd en geprobeerd aan de constructie van een voorwasmachine voor het wikkelpapier van transformatoren.

Alhoewel de Ideëcommissie van mening is, dat het aanbrenge van wijzigingen resp. verbeteringen in een dergelijk project en onder de gegeven omstandigheden — tijdens de proberijfd — tot de taak van een functionaris van de afdeling machinebouw behoort, wil zij de volharding en bijzondere ijver in deze betoond door de heer *J. T. Morvai* (Machinebouw) met f 10,— belonen.

Het idee van de heer *Ph. J. Eijgelsheim* (Slijperij) om bij het slijpen van de sturen, de bewerking 320 slijpen te laten vervallen, en de sturen volledig te borsteelen van het 240 slijpen, geeft een aanzienlijke besparing in banden.

Deze beloning zal uitgekeerd worden over 5000 sturen, omdat er plannen bestaan binnen enkele maanden proeven te nemen met een andere bewerkingsmethode, waarbij het bandenslijpen nog verder verminderd kan worden. De beloning bedraagt f 50,—. Gefeliciteerd, mijnheer Eijgelsheim!

Het vervoer van de trafó's door ons fabriekscomplex moet met de nodige voorzichtigheid gebeuren. Bij het onderzoek, dat naar aanleiding van een inzending van de heer *A. J. Polak* (Nabewerking) is ingesteld, is gebleken, dat de beschadigingen niet zo zeer bij het transport, maar wel in de montage bij het bewerken gebeuren.

Doordat wij door zijn tip hier maatregelen kunnen nemen, is een beloning van f 2.50 toegekend.

De vinding, om de oude GK 70036 door zagen, boren en solderen te veranderen in GK 702 26 heeft stagnatie voortkomen en de heer *K. C. Groen* (Montage) kon derhalve een beloning van f 5,— worden toegekend.

Van de heer *E. R. Menzel* (Montage Maanweg) een aantal ideeën, waarvan er vier behandeld zijn.

1. Inbussen van demodulatie spoelen. Helas moet worden medegedeeld, dat het hier een tijdelijke uitvoering betrof. De definitieve uitvoering is „in aantocht“. Dan zijn de bekortkoningen opgeheven.
2. Slopen van trafó's. De voor 50 % foute trafó's worden niet volledig gesloopt, maar er wordt slechts dit gedeelte vervangen.

Deze werkzaamheden zien wij echter niet gaarne in de Montage gebeuren, maar laten deze elders geschieden.

3. Holle, resp. soldeer-tippen. Dit „Idee“ heeft de aandacht van de constructeurs en wij zullen er t.z.t. op terugkomen.

4. Soldeer-tippen onder een hoek van 10° in bodemplaat. Bij de aanmaak van de volgende stempel zal met het voorstel van de heer Menzel om de soldeer-tippen onder een hoek van 10° t.o.v. de

verbindingstijn te plaatsen, rekening worden gehouden. De „toegang“ tot de lipogen zal hierdoor verbeteren. Beloning f 5.—.

Idee van de heer *H. B. B. Bouwmeester* (Remplace-Utrecht): de bewerking: „souvereinen“ van dekplaat GZ 277 05 laten vervallen. Inderdaad is deze bewerking overbodig en staat niet op tekening aangegeven. Met dit voorstel legt U de vinger op een wonde plek, waarvoor f 2.50 wordt toegekend.

GROTE EN BOEIENDE KERSTPRIJSVRAAG

VOOR DE KERSTDAGEN kunnen puzzle-liefhebbers ditmaal hun hart ophalen aan een rebus. Dr. Lasipost, de verantwoordige van deze prijsvraag, heeft voor de oplossing wijze woorden van de beroemde Engelse schrijver J. B. Priestly gekozen: worden die voor deze dagen zélf toepasselijk zijn, al wild dan maar handelde naan van een voorwerp moeten aan het begin en aan het eind zoveel letters worden geschraapt als er streepjes door staan; cijfers onder een voorwerp betekenen, dat alleen de daardoor aangegeven letters moeten worden genomen. Dus: een paard met een streepje door het hoofd en de benen is „aar“. Als er onder een paard de cijfers 4-2-5 staan, betekent dat „raad“.

En nu: wat heeft de grote Priestly gezegd? De redactie verwacht inzendingen, in welke vorm dan ook, graag vóór 15 Januari 1955.

Geschenkenbonnen, in de vorm van „De Bienenkoef“ - „Den Haaf of „Galerie“ - „Modernes“ - „Utrecht, worden in vele verschillende waarden beschikbaar gesteld. Adres: „Redactie „het V.D.H.-tje“ Maanweg 256 Den Haag. (Afdeling Rebus). cich, mej. W. M. Vos.

b = w
 1-2-11-3-4
 ee = a
 2-5-1-3-4
 n, w
 1-2-3-3-4-5
 10
 2-5-1-3-4
 2
 1-3-2
 m
 3
 1-4
 7
 z = 1
 2-4
 10
 1-2
 ST
 S
 3-2-1
 r
 7
 3
 1-4
 3-2-4-1
 TIJDEN
 w
 n ?

UIT 'T DUISTER

1944

1954

IN 'T LICHT

weekblad
het VDH-tje

Nr 403 Kerstnummer 1954

uitgave:

Directie
VAN DER HEEM N.V.
Den Haag—Utrecht
Holland.

hoofredactie:

Carel Niermeier
Afdeling Publiciteit
Van der Heem N.V.

redactie-adres:

Maanweg 250—256
Den Haag, Telefoon 723820,
toestel 338
(mej. W. N. Vos)

druk:
(kleur-, stans- en bind-
werk)

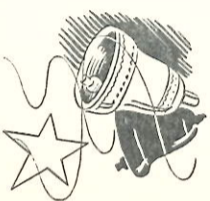
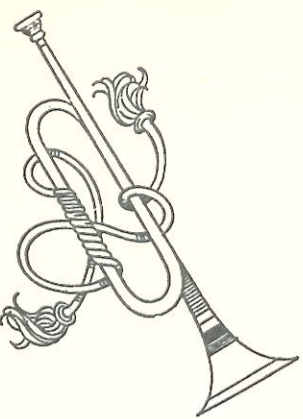
Drukkerij Van der Heem N.V.,
in een oplage van 3500 ex.,
verzorgd door
C. G. Buguët, chef Drukkerij,
J. W. G. Sebel, zetter,
P. Th. de Jong, binder en
H. Lasschuit, assistent

tekenaar:

Ben Vroklage

foto's van:

Cas Oorthuys en
Tj. Meijer
Chicofabriek Maks,
Den Haag.

UIT 'T DUISTER IN 'T LICHT

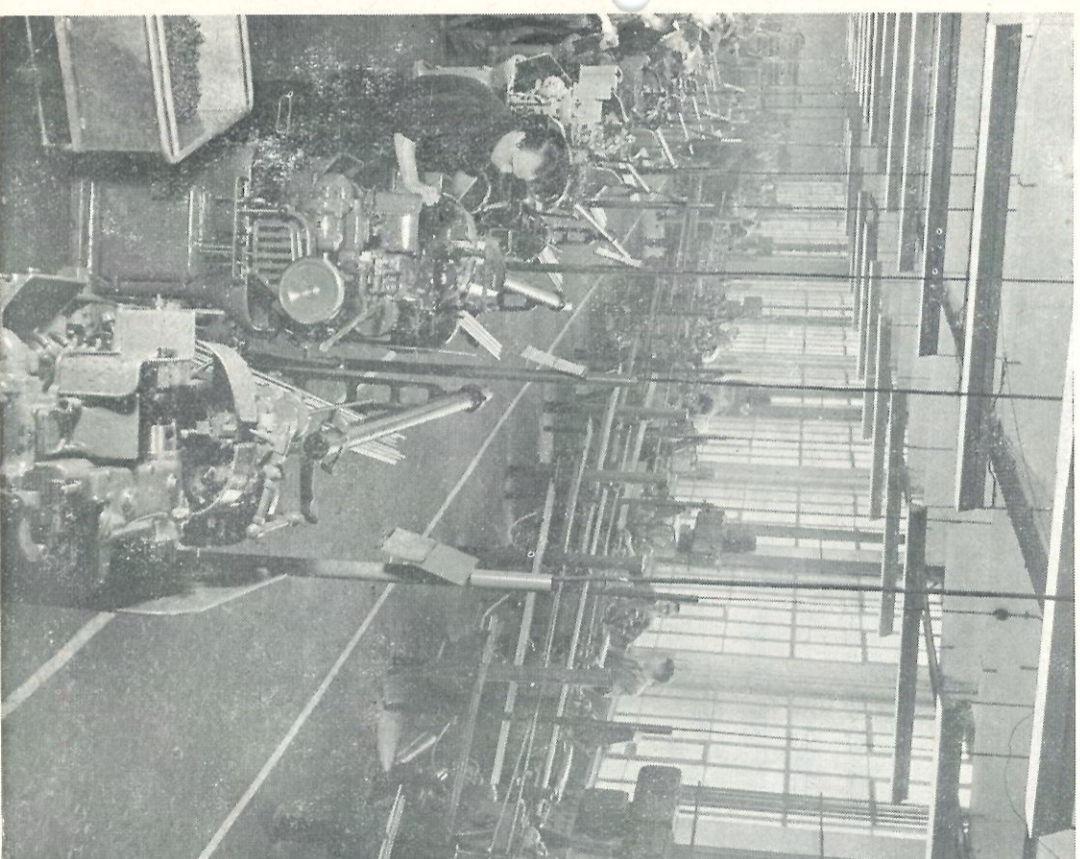
In tien jaar kan heel wat gebeuren. Van der Heem N.V., alleen hoofdgebouw met twee vleugels, was vrij wel uitgestorven. Honger en razzia's noedden niet tot een gang naar de Maanweg, lopend of per fiets-met-houten-banden. De productie lag stil: zelfs majo-kacheltjes en handdynamo's waren niet meer belangrijk. Onze kostbare machines waren (o.a. door de heer Grootveld, zonder lakels, zonder stroom) achter blinde muren weggevoerd of in een schijn-cartonmagazijn verborgen (foto rechts).

De heer L. W., toen directeur van Stokvis en Hoofd van de Regionale Voedselvoorziening Den Haag en omstreken, kon dank zij die laatste functie weer mensen uit Duitsland houden en aan voedsel helpen. De sneeuw lag hoog, de koude was bitter. In het tegenwoordige kantoor van Mej. Groeneweg (naast de hoofdingang) stond een potkachel: dat was het directiekantoor.

De heer Schrevel zat in een keet op de plaats waar nu het standbeeld staat en stookte..... 8000 strijkijzerhandvaten. In gezelschap van drie meisjes en de heer Glasbergen (die binnenkort uit het sanatorium terugkomt) werd daar de loonadministratie en de voedseldistributie voor personeel geregeld.

1944

1954

Ah! Die voedselvoorzieningen! Een nare, een rare en lóch..... een tijd om met een glimlach aan terug te denken. Aan de verbondenheid, aan de zo welig tierende huthoor, aan de oprechte idealen.

Ja, daar zwoert door die verlaten fabrieken de (financiële) heer Van der Linden (wachtgeldregelingen!), er liep de heer Van der Bleek-met-bolhoed (om onder te lijken) die notabene tussen Kerst en Oud en Nieuw op een wrakke fiets naar bezet gebied in de Eshuwe ging om naar toestellen te zien, de heer Van Stapel bejverde zich steeds een potje te koken voor de mensen, wier „beenderen je hoorde klapperen" (uitspraak van de heer Schrevel).

„Ze kunnen het dak op" was een goed gehoord advies aan de Duitsers; die hadden daar een uitkijkpost. „Heer Steek-neus" had wel een arfgwaan, wanneer iets verborgen moest worden, maar zo'n escapade liep toch steeds goed af.

De heer Willemsen was de grote man voor de voedselvoorziening (met zoon): daar is heel wat aan en om 's doen geweest. Naar schatting zijn aardappel- en peenannoer ten spijt, nog 6000 kg. tulpenbollen en 25.000 kg. suikerbieten nodig geweest om de honger enigszins af te houden.

Voorbij!

Van chaos naar orde, van armoede naar welvaart; van een handjevol- tot bijna vijftientwintig honderd personeelsleden. Van majo's naar honderdduizenden sciofzigers, van knipkatten naar honderdduizenden radiotoestellen en van niets naar elektrische handboormachines, vloervijvers, dekens, ventilatoren, telecommunicatie-apparatuur: er is iets gebeurd in tien jaar tijd.

IETS GEPRRESTEERD!

REDACTIE EN DRUKKERIJ van „het V.D.H.-tje" danken U zeer voor de in 1954 ondervonden aandacht en medewerking. Zij wensen U een recht vreedige Kerstmis en plezierige Oudejaarsavond toe.

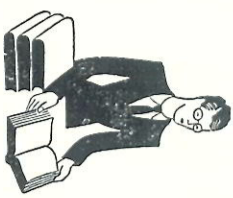
Moge in 1955 GELUK in vele vormen U ten deel vallen.

OUDE-JAAR: WINST OF VERLIJES?

door Jaap Joppe

WIE KOMT NIET, in de dagen rond het afsterven van het jaar, tot het opmaken van de balans over de levensperiode, die op Oud en Nieuw achter ons komt te liggen? Een balans van winst en verlies — met een voordelig, of een nadelig saldo, en zoals een zakenman dat doet met de balans van zijn onderneming, zo zeggen wij ook: Het was een goed jaar — of: Dat had beter gekund.

Maar de man, die de balans van een onderneming deskundig bekijkt, laat zich niet misleiden door de slotcijfers. Hij weet, dat een balans, die een fraai geheel laat zien als batig saldo, nog niet hoeft te betekenen, dat het jaar in alle opzichten voor de wind is gegaan. Er kan een groot verlies zijn geweest, dat later is gecompenseerd door een grotere winst. Het kan ook zijn, dat de winst maar schijn is, omdat er „roofbouw” is gepleegd op de onderneming, investeringen zijn achterwege gelaten, zodat de toekomst er, ondanks de „boek-winst”, toch niet zo rooskleurig uitzielt.

Maar het tegenovergestelde is even waar. Een nadelig saldo betekent vaak nog niet, dat het afgelopen jaar zonder resultaat is geweest. De onderneming kan een moeilijke tijd doormaken, door dat nieuwe producten moeten worden aangemaakt, nieuwe machines aangeschaft, het productieproces moet op gang komen, en daarom leverde de onderneming in dat jaar weinig winst op. Maar de zaak is levenskrachtig, en de toekomst ziet er rooskleuiger uit, dan dat verliessaldo zou doen vermoeden.

Dat alles komt, doordat de periode, waarover men de werkzaamheden beziet, eigenlijk vrij willekeurig is gekozen. Een tijdsbestek van een jaar is maar een korte spanne tijds — zowel in het leven van een onderneming, als in het leven van de mens. En de resultaten, die in dat ene jaar worden behaald, zijn (gelukkig!) niet doorslaggevend voor het succes, dat het leven van een onderneming of van de mens ten deel zal vallen.

Hoewel het herdenken van het afgelopen jaar rond de laatste dag van December begrijpelijk en menselijk is — de balans, die wij op dat tijdstip opmaken, zegt al even weinig over het al dan niet slagen van ons leven als de balans van de onderneming. Wanneer het ons, juist in dit ene jaar, niet zo is gegaan als wij ons bij begin van deze periode hadden gedacht — dan wil dat nog niet zeggen, dat daarom ons hele leven dreigt te mislukken. Ieder leven heeft zijn hoogte- en dieptepunten, maar zij beslissen niet over het geheel. Wij staan bovendien te dicht bij dat stukje verleden: wij missen het vernoegen, om dat kleine stukje van ons leven in het juiste perspectief te zien. De term is versleten door het vele gebruik, maar daarom nog niet minder waar: De tijd

heeft alle wonderen.

Daarboven: wat soms verlies schijnt, betekent in werkelijkheid vaak winst, of voorbereiding voor betere tijden. De onderneming, die in een bepaald jaar verlies lijdt door kostbare voorbereidingen, klaagt niet en zit niet bij de pakken neer — een mens, die op een „mis-lukt” jaar moet terugzien, doet verstandig zich evenmin door tegenstand te laten drukken. Wat ons niet vernietigt, maakt ons sterker: ook tegenslagen maken ons sterker.

Onttrekken aan de „Oudejaarsstemming” kunnen wij ons niet — maar wij moeten wel blijven bedenken, dat ons leven niet staat of valt met het succes of het mislukken van een jaar. **ACHTER** het oude, staat het nieuwe jaar, staat de toekomst, en die toekomst ligt voor een groot deel in onze eigen handen. **Laten wij, ook op de Oudejaarsavond, liever vóór, dan ACHTER ons zien.**

Gelukkig nieuwjaar.

Ter overdenking

vóór

1955 is begonnen

Met dank aan „Nieuwsgolff”.

JAAP

JOPPE

DE JOURNALIST JAAP JOPPE schreef het mevenstaande verhaal: een korte mediatie aan de vooravond van de jaarwisseling. **Jaap Joppe**, thans redacteur van het Rotterdamisch Nieuwsblad, is ondanks zijn nog geen veertig jaren een journalist van grote ervaring.

Na een periode van „zwerven” in de journalistiek kwam hij bij het A.N.P., vertrok in opdracht van dit persbureau naar Indonesië en werd hoofdredacteur van „De Nieuwsgier” in Djakarta. Toen zijn collega Jan Golderie als hoofdredacteur van de Indische editie van „Het Lichtspoor”, weesblad voor de Nederlandse Strijdkrachten, naar Nederland terugkeerde, volgde Joppe hem in deze functie op.

Na de soevereiniteitsoverdracht achtte ook hij de tijd gekomen naar het vaderland terug te keren, aanvankelijk bij de Nederlandse uitgifte van „Het Lichtspoor”, vervolgens als journalist bij het Centraal Sociaal Werkgevers Verbond; als „tour-conductor” bereide hij geheel Europa om ten slotte zijn rusteloos bestaan te ruilen voor een minder emotioneel leven bij het Nieuwsblad.

Hij bleef journalistiek medewerker van het Werkgevers Verbond, Werkcommissie personeelsorganisatie.

Zijn overpeinzing „Oud en Nieuw” is een concrete gedachte; men kan er — om met Wim Kam te spreken — wat van méénemen.

BELOFTE MAAKT SCHULD

„Er is mij beloofd, dat Zaterdagmorgen mijn slofzanger zou worden gehaald”, zei de telefoon: wij aan het ene einde, een bevestigende relatie aan de andere zijde van de draad. Op Maandagmiddag. Dat zijn vervelende dingen.

„Ik begin te geloven”, kwam prompt daarop een tweede vriend, die bovendien een „vette” klant van ons is.

Wij behoeven, neem, wij kunnen niet altijd d i r e c t helpen, indien dat gevraagd wordt. Alleen met het leveren van goede producten zijn wij niet klaar. Het is juist „het kunnen rekenen op”, waarmede een relatie een goede, voor ons verloopende, referentie wordt.

Kan aan een verzoek niet direct worden voldaan: de cliënt zal bespijf lonen. Maar belofte..... maakt schuld.

Aangeboden in Rotterdam, omgeving C.S., Noordzijde: dubbel benedenhuis, bevattende 6 kamers, keuken, 2 w.c.'s, tuin en kelderruimte. Huur f 46.50.
Gevraagd in Voorburg: 4-kamerswoning met douche-eel of badkamer, hogere huur geen bezwaar.
Inlichtingen ald. Soc. Zaken.

G. BOONENBURG: Vak-Sport- LIEFHEBBER

Dieren-

Op 29 Juni 1942 kwam G. Boonenburg toen nog Gerarde, als zes-tienjarige knaap, vers van de A.B.-school, bij de slof-zwijger Service.

Na ruim 1 jaar werd hij overgeplaatst naar de toenmalige metalwaren — thans de Draaiery — en kreeg als taak het boren en tapsen van allerlei onderdelen van Van der Heem producten.

Weer na ruim 1 jaar werd hij mede door zijn inzicht en fiber, overgeplaatst naar de Afdeling Gereedschapmakerij, waar hij tot op heden zijn werkzaamheden nog vervult.

Dat zijn ambthes ook uitgingen naar het fijne mechanische werk, bleek uit het feit dat hij achterenvolgens de voor leken onbekend e, maar voor ingewijden bekende Gorton de Thiel schaalbank en het vlakstijpen bediende.

Dit werk deed hij met zoveel vakmanschap dat dit contact trok van zijn superieuren en nadat hij ongeveer 4 jaar deze materie tot in de finesses bekeken had, mocht hij het genoege smaken de kroon op zijn werke te zien en overplaatsing volgde naar de Bedrijfschool voor het volgen van een onscholingscursus.

Dat Boonenburg de zaken niet half aanpakte bleek bij zijn examen voor deze cursus, hij slaagde met een cijfer 9.

Plaatsting in de cursus Bedrijfschool volgde en hier was het vanaf Aug. '50 t.m. Jan. '53 dat hij zich bekwaamde in het Stempelmaken en in Jan. '53 te Utrecht het eindexamen deed, waar met groot gemak het pruchtige cijfer 8 werd behaald.

Tot op heden blijft hij de zaken op een voor hem eigen wijze aan te pakken tot volle tevredenheid van zijn superieuren.

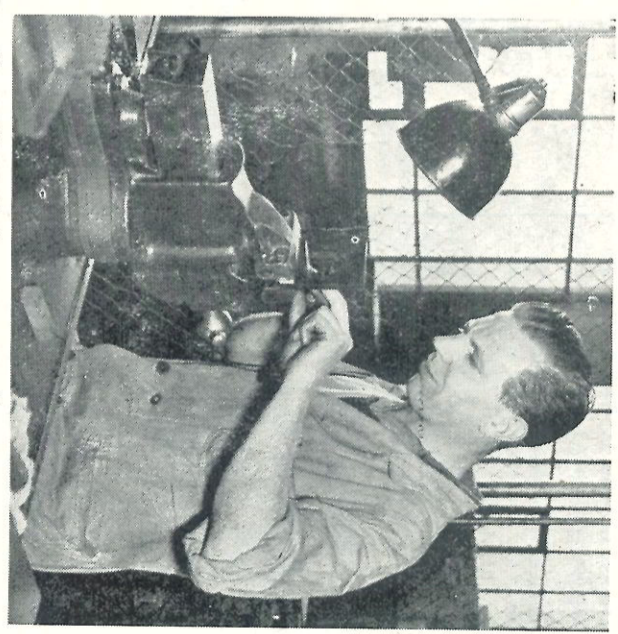
Dat hij niet alleen in zijn werke een doorzetten is, blijkt uit zijn liefhebberijen?
Liefhebberijen?
Honden fokken en gewichtheffen.

Een ieder die deze beide punten ziet, weet meteen: Dit is een kost grote inspanning, niet alleen van krachten, maar ook morele en vaak financiële offers. Boonenburg gaat ze niet uit de weg.

Onder andere is ons het volgende bekend.
Toen een van zijn honden — Moeder Cita — in blijde verwachting was, was alles wat de klof sloeg voor Cita.
Helaas moest hij een groot offer brengen, want Cita kreeg geen medewerking van moeder Natuur en de bevalling van vijf pruchtige levende hondjes werd een feit, maar Cita liet hierbij het leven.

Van deze vijf jonge honden, heeft hij er twee van overgehouden, n.l. Cita Ite en Cito.
We moeten hier even een klein geheimje verklappen, want Boonenburg heeft bevoegd om op de eerstvolgende te houden tentoonstelling de 1e prijzen met de twee knapen weg te stelen.
Wat betreft het gewichtheffen heeft onlangs in de krant gestaan, dat hij wanneer hij zijn „spiertjes” nog wat serieuzer zou behandelen, een grote rol zou spelen in de wereld van de krachtstijvers.
Boonenburg, na al deze lofuitingen, zal a.s. Dinsdag om 17 uur de officiële huldiging plaats vinden, al waar het zeker niet aan de belangstelling zal ontbreken.
We hopen dat je met vrouw en kind een prettige dag zult hebben en na deze dag nog vele jaren bij zult tekenen.

MESSIG

AAN DIRECTIE

EÉN VAN DE VELE

6 December 1954.

Mijnheer de Redacteur,

Daar het mij niet uitvoerbaar lijkt, dat alle V.D.H.-ers individueel of in koor Sint Nicolaas bedanken voor de leukere letter in H-tijn, die Zaterdag werd uitgegeef, heb ik gedacht aan de mogelijkheid, dat de redactie v. h. V.D.H.-tje een Sintniklaas-vers voor de Directie gaat aanheffen met een uitgeveefde re: prein: „Dank U, Sintniklaasje!”
De Directie zal dan, misschien, als het goed en gevoelig gezongen wordt, de dank wel aan de Oude Sint willen overbrengen.

Met vriendelijke groeten, en dan volgt een handtekening. Neen, niet eens onlesbaar. Maar... van biseven als hierboven afgedrukt ontvingen wij er TIENVALLEN. Daarom plaatsen wij er één: weel, Directie, dat i e d e r e n e e n „hoort” in ontvanst had te nemen, toen de bankrecler op tafel werd gedeponeerd. En weel, dat het slanke-lijn-vernielend geknik een heel korte levensduur heeft gehad. Aan U:
HARTELIJK DANK!

Gevangen voor 30 ct

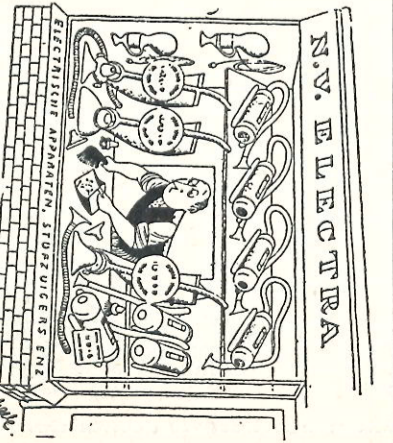
Wanneer een puzzle wordt geplaatst, in welke vorm ook, rekent de Redactie — uit ervaring — op enkele honderden inzendingen.

Ten eerste omdat de puzzelredacteur niemand minder dan de beroemde dr. Lastpost is, waardoor ten tweede een verantwoordende en boeiende opgave verzekerd is en ten derde het aantal en de omvang van de prijzen de hersengymnastiek, nodig voor het oplossen, de moete ruimschoots belonen.

Dat het aantal inzendingen voor de „Vuchteingenpuzzel” zo ver onder de maat bleef, heeft ons zeer verbaasd. Ons redactievertrik was op een papierlavine ingesteld: de vloer was goed gestut (door onze eigen Opruim- en Reddingsdienst!).

Maar niets hoor: de Van der Heemers hieten zich vangen voor die dertig cent, die extra geplakt moesten worden voor Vuchteingenpuzzel.
Daar zitten wij nu: met een handjevol inzendingen en een karrevracht prijzen.

Wij hebben gemeend niet iedere inzender een prijs te geven. Doch enkele goede inzenders te belonen. De overgebleven prijzen komen ter beschikking van de inzenders van de Kerstpuzzel.

Geen ERRES.....

Hanslct.

WAAROM controle-voorschriften bij ziekte?

JA, WAAROM zijn er controle-voorschriften? Immers de bepalingen, die erin voorkomen zijn zo logisch, dat ieder weldenkend mens ze zonder meer zal nakomen.

Toch zijn de overtrekkingen van de controle-voorschriften zo karig en zo doars tegen de normale regels van beleefdheid en wellevendheid in, dat het Bestuur van de Afdelingskas zich wel eens afvraagt: „Hoe bestaat het?”

Wanneer U een afspraak hebt gemaakt en U kunt die niet nakomen, dan geeft U toch zo snel mogelijk bericht hiervan aan degene met wie U de afspraak maakte?

Waarom dan niet Uw zielsmelding? De arbeidsovereenkomst is toch een afspraak met Uw werkgever!

Indien U werkelijk ziek bent, blijft U toch thuis om beter te worden en gaat U thuis niet werken. Waarom zijn dan zoveel mensen bij controle niet zo U voor herstel van de huisdokter opdracht hebt om te wandelen, dan moet U dit opgeven aan de Afdelingskas.

Natuurlijk, anders komt de controleur voor niets. Of vindt U het zo prettig ergens tevergeefs naar toe te gaan?

En zo kunnen we de punten uit de controle-voorschriften stuk voor stuk doornemen. Altemaal erg logisch. Maar toch veel overtredingen.

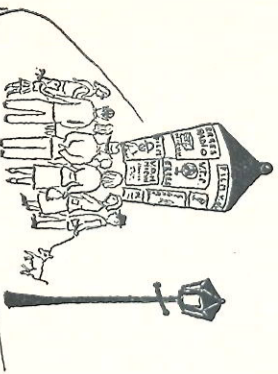
Deze overtredingen hebben ons genooddakt iets aan de controle-voorschriften toe te voegen. Er zijn bij controle nl. zoveel zieken niet thuis, dat het nodig is een wandelbewijs in te voeren.

Van heden af moeten de patiënten, die voor herstel buitenshuis moeten zijn, eerst een wandelbewijs halen bij de Medische Dienst van Van der Heem N.V. Alle andere zieken moeten altijd thuis zijn, behalve eventueel voor bezoeken aan de behandelend of contrôlerend geneeskundige. Degene, die een wandelbewijs hebben, behoeven alleen thuis te zijn op de in de controle-voorschriften genoemde uren.

Bestuur Afdelingskas.

Langs deze weg wil ik, mede namens mijn vrouw, directie, chef, bazen en collega's hartelijk danken voor de mooie geschenken, die ik mocht ontvangen bij mijn 25-jarig dienstverband bij Van der Heem N.V., en de Kern Maanweg en het personeel van de fabriek Utrecht voor hun felicitaties.

Th. Schijver,
Plaatwerker, Maanweg.

WAAROM verdringen al die mensen zich om deze amptel-zwit?

Is er een nieuwe Erres-radio uit? Worden de Soleren goedkoopers? Neen, er staat groter niemas op.

Fabriek Utrecht maakt er zijn voorrekenen op bekend een jazz-band en cabaretgezelschap op te richten.

Maar... met toekijkers zoals hierboven komen wij er niet. Wij moeten strijkers hebben, blazers en slagwerkers, lichtvoetige feeten en crooners. Alijn, alles wat betrekking heeft op cabaret en jazzmuziek.

Waar zijn onze mensen? Wie geeft zich op bij onze Kern?
J. JAEGER.

Op 7 Januari a.s. zetten wij de klok terug CHARLEY CHAPLIN met Het Jochie in Filmdraken-voorstelling

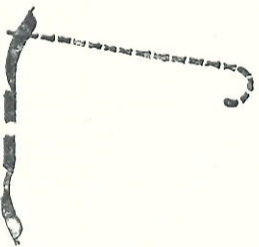
Wanneer wij de ontwikkeling van de film eens in omgekeerde richting zouden bekijken, dan zouden wij achtereenvolgens zien: de stereofonische-, de drie-dimensionale-, de kleuren-, de sprekende- en tenslotte de zwijgende film.

Een 30-tal jaren heeft de stomme film het witte doek beheerst en de hedendaagse bioscoopbezoeker kan zich nauwelijks meer voorstellen, dat hij in zijn jeugd met evenveel genoegeen naar deze stomme films heeft zitten kijken, als nu naar de meest geperfectioneerde geluidsfilm in kleuren.

Hoe verder wij in het verleden teruggaan en b.v. de films uit 1920 terugzien, des te vreender doen deze ons aan: het scenario is voor onze huidige begrippen lachwekkend, de bewegingen van de spelers zijn houterig en sterk overdreven, de opnamen dikwijls stuntelig en wij kunnen ons niet meer voorstellen, dat wij er toen zo gek gekleed bijliepen.

Met een zekere weemoed denken wij terug aan die tijd, toen de film nog geen „kunst” was, maar puur amusement, toen wij nog niet luisterden naar dialo-

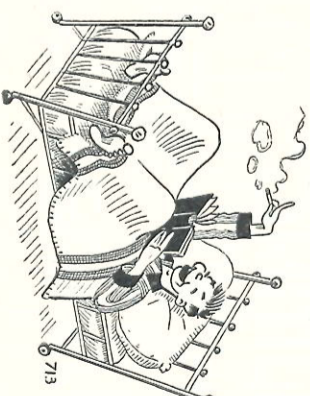

LAAT DAT ROKEN!

U KENT ZIE WEL, die verwoede kettingsrokers die hun aansteker geen minuut met rust kunnen laten; zij weten niet dat dit vele roken erg schadelijk kan zijn. Immers, zo verklaarden vooraanstaande Amerikaanse geleerden onlangs, het staat nu wel vast dat overmatig tabaksgebruik de oorzaak is van de longkanker. Medici zijn dan ook niet tegen tabaksgebruik, doch wel tegen het misbruik daarvan.

Waarom de meeste mensen toch zo overthreven veel sigaretten in rook laten opgaan is gemakkelijk te verklaren. Het gros doelt het uit verveling of om zich een houding te geven. Anderen daarvan entegen zijn er aan verslaafd, zodat men dat aan cocaine of morphine kan zijn. En deze laatste behoren meestal tot de toekomstige longkankerpatiënten.

Zij MERKEN DAAR in het begin niets van, want de ziekte komt pas na 20 jaar in het ergste stadium. In welk onderdeel van

Zo'n onderwetsse bioscoop-voorstelling, waarin wij sterren als Charley Chaplin (met behoud en wandelstokje!) en de door hem ontdekte Jacky Coogan, de konink Zigo en andere vooraanstaande figuren uit de eerste tijd van de film terugzien, wordt onder de titel „FILM-DRAKEN” op 7 Januari 1955 des avonds te 20.00 uur precies in het Ontspanningsgebouw gegeven en evenals voorheen zal dit programma „in oude stijl” worden toegelicht door „Nederland's enige explicateur Max Nabarro, de man, die 't 30 jaar geleden ook al deed.

Voor ouderen, die nog eens jeugderinneringen willen ophalen, voor jongeren, die toch ook wel eens willen weten, waaromde hun ouders zich in hun tijd amuseerden, voor liefhebbers van oude films en voor allen, die eens hartelijk en onbekommerd willen lachen, zal deze FILMDRAKEN-voorstelling zeker van harte welkom zijn.

KOOPMAN.

Boekbespreking

„MENS EN MEDEMENS IN HET BEDRIJF”

Er is al heel wat geschreven over de factor „mens” in het productieproces. Gelukkig, dat dit vraagstuk zich in de laatste jaren zo sterk naar voren heeft geplaatst en om 'n goed antwoord vraagt. Ook de heer Boone pakt 't aan, op zijn manier. Zoals van hem was te verwachten, is het vlot en prettig leesbaar geschreven, gekruid met anecdotische toelichtingen op de beweringen.

Nogal uitvoerig vertelt hij, hoe de Fundatie Werkelijk Dieners en 't Ned. Instituut voor Personeelsleiding tot stand kwamen; wie Carrard is en wat hij wilde.

Hoewel hij in dit alles veel zegt, dat in het algemeen voor 't vraagstuk van de mens in het bedrijf zeer behartigenswaard is, duikt hij weer geconcentreerd hierop pas in bij de drie hoofdstukken „Het overleg in de onderneming”, „Het houden van besprekingen” en „Empathie”. Met dit laatste woord bedoelt de heer Boone het vermogen, zich in een ander te kunnen inleven.

Er staan slag op slag van die kostelijke, praktische opmerkingen in, die je zo zou willen doorgeven. Plaatsnumte verhindert, dit hier te doen. Een goede opmerking willen we er toch even uit noteren: „dat chef zijn moeilijker is dan chef worden”.

Dr. Joh. H. Scheurer.

Uitgave A. Voorhoeve. Prijs f 5.90.

WAAROM controle-voorschriften bij ziekte?

JA, WAAROM zijn er controle-voorschriften? Immers de bepalingen, die erin voorkomen zijn zo logisch, dat ieder weldenkend mens ze zonder meer zal nakomen.

Toch zijn de overtrekkingen van de controle-voorschriften zo karig en zo doars tegen de normale regels van beleefdheid en wellevendheid in, dat het Bestuur van de Afdelingskas zich wel eens afvraagt: „Hoe bestaat het?”

Wanneer U een afspraak hebt gemaakt en U kunt die niet nakomen, dan geeft U toch zo snel mogelijk bericht hiervan aan degene met wie U de afspraak maakte?

Waarom dan niet Uw zielsmelding? De arbeidsovereenkomst is toch een afspraak met Uw werkgever!

Indien U werkelijk ziek bent, blijft U toch thuis om beter te worden en gaat U thuis niet werken. Waarom zijn dan zoveel mensen bij controle niet zo U voor herstel van de huisdokter opdracht hebt om te wandelen, dan moet U dit opgeven aan de Afdelingskas.

Natuurlijk, anders komt de controleur voor niets. Of vindt U het zo prettig ergens tevergeefs naar toe te gaan?

En zo kunnen we de punten uit de controle-voorschriften stuk voor stuk doornemen. Altemaal erg logisch. Maar toch veel overtredingen.

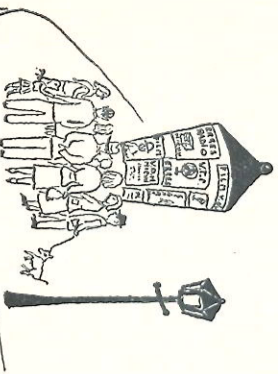
Deze overtredingen hebben ons genooddakt iets aan de controle-voorschriften toe te voegen. Er zijn bij controle nl. zoveel zieken niet thuis, dat het nodig is een wandelbewijs in te voeren.

Van heden af moeten de patiënten, die voor herstel buitenshuis moeten zijn, eerst een wandelbewijs halen bij de Medische Dienst van Van der Heem N.V. Alle andere zieken moeten altijd thuis zijn, behalve eventueel voor bezoeken aan de behandelend of contrôlerend geneeskundige. Degene, die een wandelbewijs hebben, behoeven alleen thuis te zijn op de in de controle-voorschriften genoemde uren.

Bestuur Afdelingskas.

Langs deze weg wil ik, mede namens mijn vrouw, directie, chef, bazen en collega's hartelijk danken voor de mooie geschenken, die ik mocht ontvangen bij mijn 25-jarig dienstverband bij Van der Heem N.V., en de Kern Maanweg en het personeel van de fabriek Utrecht voor hun felicitaties.

Th. Schijver,
Plaatwerker, Maanweg.

WAAROM verdringen al die mensen zich om deze amptel-zwit?

Is er een nieuwe Erres-radio uit? Worden de Soleren goedkoopers? Neen, er staat groter niemas op.

Fabriek Utrecht maakt er zijn voorrekenen op bekend een jazz-band en cabaretgezelschap op te richten.

Maar... met toekijkers zoals hierboven komen wij er niet. Wij moeten strijkers hebben, blazers en slagwerkers, lichtvoetige feeten en crooners. Alijn, alles wat betrekking heeft op cabaret en jazzmuziek.

Waar zijn onze mensen? Wie geeft zich op bij onze Kern?
J. JAEGER.

Op 7 Januari a.s. zetten wij de klok terug CHARLEY CHAPLIN met Het Jochie in Filmdraken-voorstelling

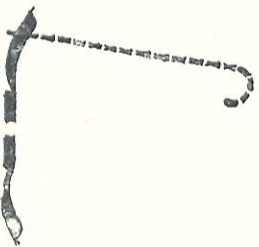
Wanneer wij de ontwikkeling van de film eens in omgekeerde richting zouden bekijken, dan zouden wij achtereenvolgens zien: de stereofonische-, de drie-dimensionale-, de kleuren-, de sprekende- en tenslotte de zwijgende film.

Een 30-tal jaren heeft de stomme film het witte doek beheerst en de hedendaagse bioscoopbezoeker kan zich nauwelijks meer voorstellen, dat hij in zijn jeugd met evenveel genoegeen naar deze stomme films heeft zitten kijken, als nu naar de meest geperfectioneerde geluidsfilm in kleuren.

Hoe verder wij in het verleden teruggaan en b.v. de films uit 1920 terugzien, des te vreender doen deze ons aan: het scenario is voor onze huidige begrippen lachwekkend, de bewegingen van de spelers zijn houterig en sterk overdreven, de opnamen dikwijls stuntelig en wij kunnen ons niet meer voorstellen, dat wij er toen zo gek gekleed bijliepen.

Met een zekere weemoed denken wij terug aan die tijd, toen de film nog geen „kunst” was, maar puur amusement, toen wij nog niet luisterden naar dialo-

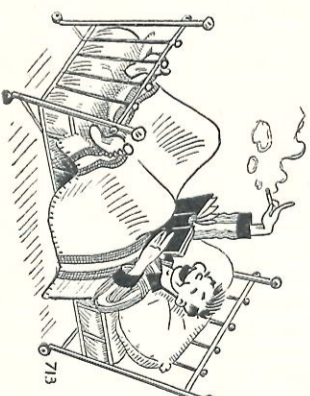

LAAT DAT ROKEN!

U KENT ZIE WEL, die verwoede kettingsrokers die hun aansteker geen minuut met rust kunnen laten; zij weten niet dat dit vele roken erg schadelijk kan zijn. Immers, zo verklaarden vooraanstaande Amerikaanse geleerden onlangs, het staat nu wel vast dat overmatig tabaksgebruik de oorzaak is van de longkanker. Medici zijn dan ook niet tegen tabaksgebruik, doch wel tegen het misbruik daarvan.

Waarom de meeste mensen toch zo overthreven veel sigaretten in rook laten opgaan is gemakkelijk te verklaren. Het gros doelt het uit verveling of om zich een houding te geven. Anderen daarvan entegen zijn er aan verslaafd, zodat men dat aan cocaine of morphine kan zijn. En deze laatste behoren meestal tot de toekomstige longkankerpatiënten.

Zij MERKEN DAAR in het begin niets van, want de ziekte komt pas na 20 jaar in het ergste stadium. In welk onderdeel van

Zo'n onderwetsse bioscoop-voorstelling, waarin wij sterren als Charley Chaplin (met behoud en wandelstokje!) en de door hem ontdekte Jacky Coogan, de konink Zigo en andere vooraanstaande figuren uit de eerste tijd van de film terugzien, wordt onder de titel „FILM-DRAKEN” op 7 Januari 1955 des avonds te 20.00 uur precies in het Ontspanningsgebouw gegeven en evenals voorheen zal dit programma „in oude stijl” worden toegelicht door „Nederland's enige explicateur Max Nabarro, de man, die 't 30 jaar geleden ook al deed.

Voor ouderen, die nog eens jeugderinneringen willen ophalen, voor jongeren, die toch ook wel eens willen weten, waaromde hun ouders zich in hun tijd amuseerden, voor liefhebbers van oude films en voor allen, die eens hartelijk en onbekommerd willen lachen, zal deze FILMDRAKEN-voorstelling zeker van harte welkom zijn.

KOOPMAN.

Boekbespreking

„MENS EN MEDEMENS IN HET BEDRIJF”

Er is al heel wat geschreven over de factor „mens” in het productieproces. Gelukkig, dat dit vraagstuk zich in de laatste jaren zo sterk naar voren heeft geplaatst en om 'n goed antwoord vraagt. Ook de heer Boone pakt 't aan, op zijn manier. Zoals van hem was te verwachten, is het vlot en prettig leesbaar geschreven, gekruid met anecdotische toelichtingen op de beweringen.

Nogal uitvoerig vertelt hij, hoe de Fundatie Werkelijk Dieners en 't Ned. Instituut voor Personeelsleiding tot stand kwamen; wie Carrard is en wat hij wilde.

Hoewel hij in dit alles veel zegt, dat in het algemeen voor 't vraagstuk van de mens in het bedrijf zeer behartigenswaard is, duikt hij weer geconcentreerd hierop pas in bij de drie hoofdstukken „Het overleg in de onderneming”, „Het houden van besprekingen” en „Empathie”. Met dit laatste woord bedoelt de heer Boone het vermogen, zich in een ander te kunnen inleven.

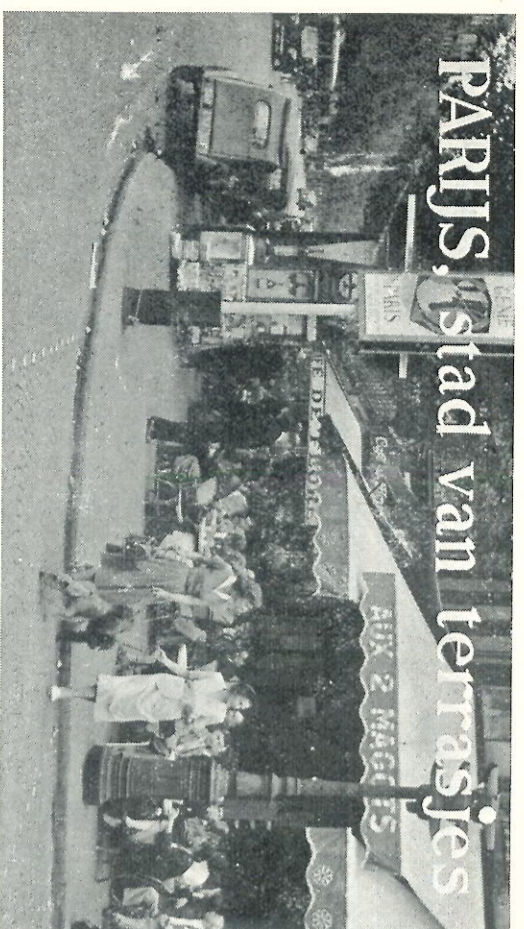
Er staan slag op slag van die kostelijke, praktische opmerkingen in, die je zo zou willen doorgeven. Plaatsnumte verhindert, dit hier te doen. Een goede opmerking willen we er toch even uit noteren: „dat chef zijn moeilijker is dan chef worden”.

Dr. Joh. H. Scheurer.

Uitgave A. Voorhoeve. Prijs f 5.90.

DE GRUYTER (Draaierij) over:

Wij zouden de Solex geen dienst bewijzen als we van deze gelgenschap geen gebruik maakten om eens iets over de Solex-Paris te vertellen. Van de fabricage van carburateurs en het rijwiel-Solex. Er zijn twee fabrieken.

De oudste fabriek aan de Avenue de Neuilly, kort bij de Seine, maakt auto-carburateurs in ongeploofte hoeveelheden. Wie Frankrijk en Parijs alleen maar van de krantenberichten kent, over stakingen, politieke verdeeldheid en regeringswissels, zou op de dwaze gedachte kunnen komen, dat het daar in Parijs maar een rommelige boel is, niemand regelmatig werkt en bij de minste aanleiding de staking wordt geïmplementeerd.

Zeker, er wordt (en werd) in Frankrijk meer gestakt dan in Nederland. We moeten echter niet uit het oog verliezen, dat de tegenstelling rijk en arm in Frankrijk veel groter is dan hier en dat de sociale voorzieningen een grote achterstand vertonen bij ons vergeleken. Hoe het zij: de Franse fabrieksarbeider weet wat orde en discipline is en op straat ontmoet je een zelfdiscipline, die wij bij ons helaas missen.

Daarover later meer. Als je vanaf het kantoor van de afdelingschef in de carburateurfabriek de werkplaats in kijkt is het een bont gewemel van vrouwen, mannen en draaiende machines. Er wordt in een behoorlijk tempo en vooral regelmatig gewerkt. Jonge meisjes en oma's, met keuring verzorgd en vaak geverfd kapsel zitten in lange rijen en werken aan snel draaiende boormachines, boren microscopisch kleine gaatjes in benzinepompen of bedienen zeer vernuftig automatisch werkende boormachines of draaibankjes.

Is ongelukkig zindelijk en waar maar een stukje koper zit, wordt dit door de dames hoogglanzend gepoetst. Overal staan kleine vaasjes met en-

van de Métro. In deze fabriek is wat meer ruimte dan in de cart, fabriek, waar men werkelijk „manneje aan manneje“ staat. Ook in deze fabriek heerst grote netheid.

Aan alles is te merken, dat Parijs over meer goede industrie-arbeiders kan beschikken dan b.v. Den Haag. Men is ons daar op industrieel gebied vooruit.

Dit is te zien aan de manier, waarop gewerkt wordt. De arbeiders zijn veel meer ingesteld op het gebruik van kostbare machines en gereedschappen. Bijna elke draaier, frezer of boorder is zelf in staat z'n machine te stellen.

Overal kom je de bewijzen van Frans vernuft tegen in de vorm van de looppas-sing van gereedschappen, controleerend schakels en machines, die het werk eenvoudiger en het product goedkoper maken.

Het productiefactief is om van te wagtend: 750 Solex'en per dag, met een werkweek van 5 dagen. Je staat ook te kijken van de regelmaat, waarmee gewerkt wordt en... gewerkt kan worden. Want niemand wacht op onderdeelen en normaalbakken zijn er ook plenty, dank zij de grote doorstroom snelheid. Nu gebiedt de eerlijkheid te zeggen, dat de problemen bij Van der Heem, wat betreft onderdelenvoorziening, met z'n ikweethoeveel projecten heel wat groter zijn en dat er ook heel wat meer kansen zijn dat de productie ergens „stokt!“

We zullen nu afscheid nemen van de beide fabrieken, waar met zoveel succes carburateurs en bromfietzen worden gemaakt en eens een kijkje gaan nemen in Parijs. Tot volgende keer.

Deel I van drie verhalen over Parijs

TOEN WIJ ENIGE JAREN GELEDEN een bezoek aan de Parijse Solex-fabrieken brachten en in enkele dagen de stroom van indrukken moesten verwerken die deze imposante „hoofdstad van Europa“ bij z'n eerste bezoek op je maakt, kwam al gauw de wens om eens heerlijk een paar dagen door die stad te slenteren en dan in je „eigen“ tijd.

Dat is er dit jaar dan van gekomen. Wij hebben langs boulevard gestentend, musse bezocht en hebben op terrasjes dat bonte gewemel aan ons voorbij laten trekken. Zo maar, op eigen gelegenheid en met het voortreffelijke boekje van Jan Brusse als onze gids. En we hebben genoten en ons met een jaar H.I.V.O.-Frans verstaanbaar weten te maken (maar ook niet meer, hoor!) En onze wederzijds — die overigens helemaal niet dol is op drukke steden — had na haar terugkeer heimwee naar het Quartier Latin, de enorm drukke, maar sfeervolle studententwijk.

De fabriek voor Solex, motor en rijwiel ligt in het departement Courtois op een half uur afstand (lopen) van de carburateurfabriek en buiten het bereik

JAARSLUITING

ALS GEWOONLIJK KOMEN VOOR 'T JAAREINDE Directie en personeel samen voor een jaarsluitingsbijeenkomst. Dit jaar gebeurt zulks voor Den Haag en Utrecht gemeenschappelijk, en wel in de grote zaal van het Ontspanningsgebouw, op Donderdag 30 December a.s. om 20 uur. Kaarten hiervoor te verkrijgen bij de Kern en Sociale Zaken.

Het mannenkoor, bestaande uit een aantal leden van ons personeel, onder leiding van de heer Mall, werkzaam bij Nutricia te Zoetermeer, treedt die avond voor 't eerst voor 't voetlicht. Een onzer directeuren zal de jaarrede houden.

En tot slot zien wij de kostelijke Engelse kleurenfilm „The Tittfield Thim-derbolt“.

Re-surrealisme en Herniatitisme

Moderne kunst bij VDH

ZOU IJST ontdekte ik op de afdeling een schuchtere uiting van een begenadigd kunstenaar. Een „proeve“ van deze vernieuwing in de kunst is hierbij afgebeeld.

In een interview met deze kunstenaar vertelde hij mij, dat dit een vorm was van het zich overal de kop opstekende Herniatitisme. Deze Herniatitis onderscheidt zich van de andere kunstvormen door de in alle opzichten doorgevoerde zwart-wit combinaties. Deze expressieve combinaties bezitten een diep-doorzicht gevoelsmoment.

de hele weg verzakigd zat te krijgen. Ik voelde zelf ook, dat er een grijs op mijn gezicht zat vastgeworven, zo enig vond ik het! Bij het antwoorden voor de onderlinge woning zat de hele familie met de neus tegen de ruit gedrukt om niets van de glorieuze inkomst te missen en ik voelde me als een T.T.-raer, die de finish bereikt.

Wat dat verzakigde kijken betreft: boze tongen bevoeren, dat ik solex met de ogen dicht en met een uitdrukking op het (ongstige) geklaft van: „Ik geef me over, nu kom, want komen wil...“ Maar heus, dat is gelogen.

LENI VERGEEFT.

Geboren in de vorm van een gestencil mededelingenblad, wordt dit thans in eigen drukkerij in een oplage van 3500 exemplaren gedrukt. Een prachtig resultaat, met de voor de fabriek, omdat zich daarin levende groei van het bedrijf spiegelt. Het blad staat onder redactie van de heer Carel Niemeijer, sfd. Publistiek van de Ja. Van der Heem N.V.

Zo ziet men tevens, dat z'n Publiciteitsafdeling haar waarde naar alle kanten heeft, maar bint ten zowet als naar binnen. Want onze tijd kan niet meer worden losgemaakt van het „team-work“-idee, omdat in het algemeen door de wereldwijde uitbreiding van het individualisme de enkeling niet meer bij machte is zoveel te presenteren dat dit ons kracht verfoelen door samenwerking; in handel en klein-

REDUCTIE JONGEREN TOURISME

Zij wel, waarom wij niet?

Dit onderwerp bracht mij tot nadenken, toen ik deze zomer met enkele jongens mijn vakantie in Duitsland doorbracht, op uitnodiging van de „DEUTSCHE WESTBUND“.

Wat mij direct opviel was, dat men in Duitsland, een land, dat na de oorlog economisch volkomen gekraakt was, voor een groepje van zes personen met inbegrip van een leider reeds 50% reductie krijgt wat betreft trein, boot en busreizen.

Voor's krijgt men voor musea, zwembaden enz. minstens 25% en ook wel 50% reductie, dit alles ook weer voor een groepje van ten minste zes personen.

Dit is alles wel zeer in tegenstelling met ons land, dat op het ogenblik het toeristenland bij uitnemendheid genoemd mag worden en waar men, het spijt me dit te moeten zeggen, een reductie van ten hoogste 10% moet afsnemen, waar men door de moeite die men er voor heeft moeten doen, beslist geen plezier meer van heeft.

Wij die er veel beter voor staan dan Duitsland, slaan hiernede wel een heel grote flater.

Ik voor mij geloof, dat dit verder geen beoog behoort.

U zult het dus wel met mij eens zijn, dat hierin verandering moet komen.

Deze verandering kan er komen, b.v. door de medewerking van M.I.N.J.O.N., die dit gebrek in een radio-uitzending, zo goed naar voren kan brengen.

Dit betekent een nog groter toeristen-aantal in Ned. en een versterking van onze goede naam die wij op dit gebied bezitten, maar die wij echter door ons sympathieke uitingen en terugkoudendheid aardig aan het verspelen zijn.

Ik hoop, dat ik met het bovenstaande een bal aan het rollen heb gebracht, die indien hij de goede richting kiest, ons allen zeker ten nutte zal zijn.

Assiss.

ONS BALLET ZOEKT EEN DANSEUR

Voor de dansen, die onze damesballetgroep thans instuderen, is behoefte aan twee dansers.

Eén is er al: de parodistische figuur, welke door de heer Marda wordt vervuld.

Maar de „serieuze“ dansrol als partner van een van de dames moet nog vervuld worden.

Wie niet kinderachtig is en hier iets voor voelt, kan Dinsdag van 17.15 uur tot 19 uur komen kijken naar de — zeer serieuze — studies o.l.v. mevrouw Van Maerlant.

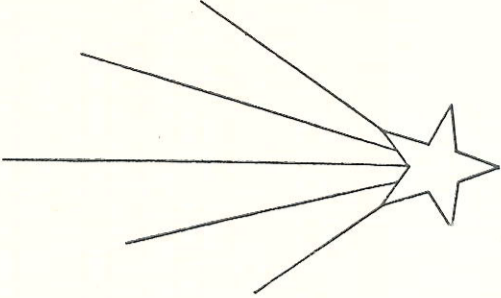

KERSTCONTRASTEN

ALS JE KERSTFEEST eens wat preciezer bekijkt, is het een wonderlijke geschiedenis. Allerlei dingen kloppen ineens niet meer met elkaar. Je stuit op diverse contrasten, tegenstellingen, die ook fel tegen elkaar opboksen.

Wanneer je zo je wereld om je heen in de Kersttijd bekijkt, ziet er alles bijzonder vriendelijk uit. Lichtjes in allerlei vormen. Warmkruis rode versieringen. Gezellig groen er tussen door. Iedereen praat over vrede en vriendschap. Een heel doel mensen geven elkaar allerwaardigste geschenken. Er wordt veel gezongen van vrede op de wereld en van een kribbe en een kindje en engelenkoren, van schone toekomstverwachting van algemene vrede en geluk voor iedereen. En als goede burgers en christelijke maatschappij doen we dat allemaal in Bethlehem, nu circa twintig eeuwen geleden. Bij die goede boorte zongen engelen, dat met Hem de vrede op aarde zou komen.

Hebben we daar veel van gemerkt sindsdien? Er zijn zelfs heel wat mensen, die zo teleurgesteld zijn in die verwachting, dat ze heel die geschiedenis van Kerstmis nacht maar van zich hebben weggeschoven. Een dertigjarige fabel, een mooi sprookje. Het klopt niet. Er is een te naar contrast tussen dat vredeslied en de werkelijkheid.

doorgewoond mens rond, die naar zijn eigen verklaring eigenlijk geen plaats kent, waar Hij zijn hoofd eens rustig kan neerleggen.

Op zijn drie-en-dertigste jaar gaat hij op beschuldiging, zich tot koning te willen maken, aan het kruis en sterft als beschimpte en mishakte vorst. Zijn eigen volgelingen wisten er toen op dat moment ook geen raad mee. Ze hadden huns op een blijf van echt koningschap gehoopt. Wat al contrasten! 't Klopt niet. Wat moeten we met dit alles aan? Toch Kersteest ernee vieren?

Als je nu die geschiedenis van Christus' geboorte preciezer bekijkt, kom je tot de ontdekking, dat het al dadelijk met contrasten is begonnen.

Dat kleine Kind, in die achteraf gelegde stal geboren, wordt door de engelen — let wel! — aangekondigd als een koning. Later komen er wijzen uit het Oosten met dure cadeaux voor de jonge Koning.

't Moecht wat: een koningskind zoekt je toch niet ergens bij een paar doodgevone jonge ouders, die vanwege de drukke tenslotte nog een logies in de lege stal konden vinden.

En toch: de eerste aankondiging geschiedt door een soldaat van de hemel, een engel. Al dadelijk wordt hij gesteund door een menigte hemelslagorden, die dan geen krijgslid, maar het vredeslied zingen, het beroemdste vredeslied van alle eeuwen.

En dan die grote geleerden uit verre landen in het Oosten, die een moeizame reis en dure geschenken er voor over hebben om deze jonge Koning te komen hulden.

En de man, die in die tijd officieel 't oning was en te Jeruzalem resideerde, Herodes, zag de knaap in Bethlehem als een concurrent. Hij durfde het aan, 30 December a.s. om 20 uur. Kaarten om zich van de kleine concurrent te ontfouwen.

Als dit Christuskind volwassen wordt, spreekt hij inderdaad in koninklijke taal. Hij zegt zelfs eens tot zijn volgelingen, dat nitsluitend Hem is gegeven alle macht in de hemel en op deze aarde. Maar tegelijk wandelt hij als een

VAN BROMFIETSHAAT tot SOLEX LIEFDE

HERB U OOK EN NIEUWE SOLEX? O, had U er al een. Ik niet. Nee, ik wilde hem niet.

De Solex, bedoel ik. Het leek me een beetje... ja, eigenlijk een beetje gewaardijkt. En zo konnd... en zo duur. Ondanks het dagelijks gebruik op het stalen ros tegen de wind in bleef ik volhardend in mijn afwijzende houding.

Totdat een „kennis“ (aanhalingsschens van Redactie!) me een keer op Solexleer meef of liever danouw nam. Op dat moment stak de onvermoeide snelheidsduivel in mij de kop op. Zo'n Solex leek me ineens niet meer zo verwerpelijk. En zo koud was het eigenlijke niet (daacht ik) en zo hard... nou ja, gezellig hard.

Toen het duwverband verbroken werd en ik weer alleen tegenover de elementen werd geplaatst, sonde ik in mezelf de voor- en nadelen van onze brommer op; ik zag eensklaps een zonnige Solex-toekomst in het verschiet.

De rest ging vanzelf. De nieuwe, ik mag wel zeggen: prettige regeling werd bekend. Gewone en formuier gehaald, ingevuld en voorzichtig links en rechts geïnformeerd, hoe het eigenlijk beviel, dat soleren.

Dat informeren had ik beter kunnen nlaten. De één stoorde ten on'woord en broekspijpen un-hoog en toonde mij min of meer beschuldigend een paar geknepen boren, de ander vertelde, dat haar Solex weer was teruggevoerd, nadat zij tweemaal met een hersenschudding weken op bed had gelegen. Zeer opwekkend!

Just toen ik overwoog m'n formuier maar weer op te vullen, kwam het telefoontje: „Morgen kunt U Uw Solex meenemen.“ Ik had toen natuurlijk nog wel... maar neen, dat was te linderachtig.

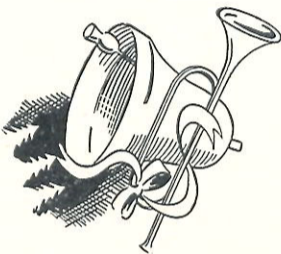
Na een proefrit op de Maanweg tuffen wij 's avonds weg en (dezelfde) kennis verhaalde, dat ik de hele weg verzaligd zat te kijken. Ik voelde zelf ook, dat er een grins op mijn gezicht zat vastgevroren, zo enig vond ik het! Bij het arriveren voor de onderijfke woning zat de hele familie met de mens tegen de ruit gedrukt om niets van de glorieuze inkomst te missen en ik voelde me als een T.T.-racer, die de finish bereikt.

Wat dat verzaligde kijken betreft: boze tongen beverren, dat de Solex met de ogen dicht en met een uitdrukking op het (angstige) gelaat van: „Ik geef me over, nu kom, wat komen wij...“

Maar heus, dat is gelogen.

LENI VERGEER.

door DR. JOH. H. SCHEURER

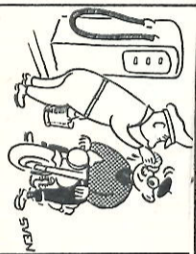
Hoeeel mensen zouden het wel hebben begrepen? Het gaat dus volgens het Kersteest niet om een macht in onze gebruikelijke staatsvormen.

Het gaat om een innerlijke, geestelijke gesteldheid, waar geen staatsmacht of andere macht van menselijke tegen vermag. En in die innerlijke gesteldheid kent de mens de realiteit van het woord „vrede“. „ge-luk“.

In die Kerstnacht van twintig eeuwen geleden werd dat Kind geboren, van wie over dat geluksvrij werd gezongen, waarvan Hij de Koning is.

Hij schiep het grote contrast, dat mensen uiterlijk er slecht en arm en doodgevone aan toe kunnen zijn, maar innerlijk rijk en koninklijk. Dat kan, heeft Hij gezegd, dat zal, omdat dit door zijn konst mogelijk is geworden.

En nu gaat het er maar om, of men hersteest maakt tot een contrast met wat die Koning wilde danwel in harmonie met Hem.

SOLEX SERVICE

Solex-en Rijwielstalling

Voor het stallen van een Solex of een rijwiel zijn enkele richtlijnen, die niet iedereen (meer) weet.

Daarom: Solexen in de Solexrekken (met bord). Rijwielen in de fietsenrekken. Gereserveerde plaatsen zijn het gehele Solexrek langs de Grondstijloeloois en — bij binnenkomst — het, e e r s t e fietsenrek.

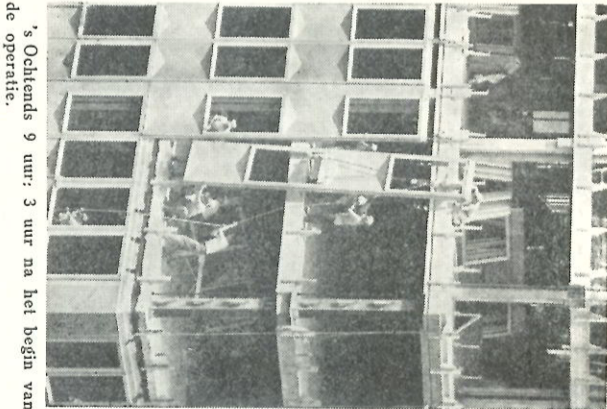
Voor het overige kan men het vervoermiddel op elke beschikbare plaats in een rek parkeren. Aldus gestalde Solexen en fietsen mogen door een volgende persoon niet worden verwijfd.

DIT GEBOUW STOND GISTEREN NOG NIET

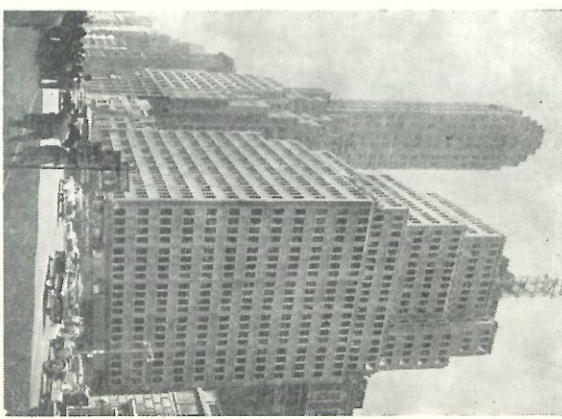
Van het Davies Building op Park Avenue in New York, dat 22 verdiepingen hoog is, kan dat inderdaad worden gezegd. In één dag werd een gerante van beton en staal tot een gebouw. Tussen 's ochtends zes uur en 's middags vier werden de hele voor- en zijgevel samengesteld uit 700 aluminium panelen, waarvan de vensters al waren aangebracht.

De panelen meten 1,4 x 7 meter en hebben de hoogte van twee verdiepingen. Van binnen zijn zij bekleed met geluiddempend asfalt. De muren van aluminium worden 15 cm dunner dan gemetselde en vergen minder onderhoud.

40 Man waren slechts bij dit wapenfeit betrokken, waarvan Tishman Realty & Construction Co. Inc., New York, de leiding had.

's Ochtends 9 uur: 3 uur na het begin van de operatie.

's Middags 4 uur: de gevel is klaar. Met dank aan en overgenomen uit het zakenblad Success, Den Haag.

NOU, DAT MAG U BEST WETEN!

Als je vijftien jaar lang een personeelsorgan aan de gang kunt houden is dit een prestatie te noemen.

Deze prestatie is geleverd door Van der Heem N.V.

Gebooren in de vorm van een gesticht mededelingenblad, wordt dit thans in eigen drukkerij in een oplage van 3500 exemplaren gedrukt. Een prachtig resultaat, mede dankzij de fabriek, omdat zich daarin terzins de groei van het bedrijf afspeelt.

Het blad staat onder redactie van de heer Carel Niemeijer, sfd. Publiekrecht van de ia. Van der Heem N.V.

Zo ziet men tevens, dat zo'n Publiciteitsbieding, haar waarde naar alle kanten heelt, maar bint-want onze tijd kan niet meer worden juseemaakt van het „team-work“-idee, omdat in het algemeen door de wereldwijde uitbreiding van het individuaisme de enkeling niet meer bij machte is zoveel te presteren dat dit onze kracht verfoelen moet samenwerking: in handel en klein-

handel, maar ook en wel speciaal in de fabriek.

We moeten daarbij bedenken en besellen, dat de jongen, die voor zijn collega's post door de afdelingen rondprent of gereedschap maakt, precies zo waardvol is als de man die het eindproduct controleert of de verkoper langs de weg. Zonder elkaar kan men alle prestatie leveren. We zijn in gewonen opzichten op elkander afhankelijk zo groot is, dat deze uit-gave gewettigd is.

Ik zal U niet opsommen wat er allemaal in staat. Genoeg als ik U zeg, dat, als ik in 't bedrijf zou zitten, ik het voor geen geld ter wereld zou willen missen, dat dit een voorbeeld is, het, dat navol-ging verdient.

J. W. van Hamant in „de Vijf Radiohande!“.

Harlelijke dank aan Ziekentroost en collega's voor alle belangstelling tijdens m'n ziekte.

Tu Ellenman.

Langs deze weg dank ik de Directie, chefs en collega's voor de prachtige cadeau's, bloemen en blijken van belangstelling onder-vonden bij mijn 18½-jarig jubileum.

S. W. J. Druyver, ofa. Druaerij, Utrecht.

Langs deze weg dank ik Ziekentroost en allen, die bijle van belangstelling hebben getoond tijdens mijn ziekte.

E. J. Bremmer, ofa. Magazijn.

Door deze beting ik hartelijk dank aan Directie, chef en collega's voor de belangstelling en mooie cadeau's bij mijn huwelijks overvragen.

F. G. de Jong-De Heus, Ald. Huusvesting.